

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

w sprawie M. G. i S. W.

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2023 r. na posiedzeniu bez udziału stron wniosku Sądu Rejonowego w O. z dnia 4 grudnia 2023 r. o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w O. wystąpił do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie niniejszej sprawy w trybie art. 37 k.p.k. Sądowi Rejonowemu w Z. Przyznał zarazem, że do Sądu Rejonowego w O. sprawa ta została przekazana w trybie art. 36 k.p.k. przez Sąd Okręgowy w Ł. postanowieniem z dnia 26 września 2023 r., gdy pierwotnie akt oskarżenia wpłynął do właściwego miejscowo Sądu, którym był Sąd Rejonowy w Z. W ocenie wnioskującego Sądu, „zasadniczym elementem <<dobra wymiaru sprawiedliwości>> w rozumieniu art. 37 k.p.k. jest potrzeba zapewnienia przeprowadzenia rzetelnego procesu karnego, który zakończy się w rozsądnym terminie i będzie prowadzony przed bezstronnym i obiektywnym sądem, gwarantującym prawidłową realizację praw uczestników postępowania”.

Podkreślono, że w Wydziale Karnym Sądu Rejonowego w O. jest aktualnie dwóch orzekających sędziów, przy czym jeden z nich przechodzi w stan spoczynku w styczniu 2024 roku i nie są mu przydzielane żadne sprawy. Natomiast sędzia wylosowany do rozpoznania tej sprawy ma poważne problemy zdrowotne. Zwraca

się też uwagę, że obciążenie sędziów w tym Sądzie za pierwsze półrocze przekracza znacznie średnią apelacyjną i krajową.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w O. o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu musiał zostać oceniony jako niezasadny i dlatego nie zasługiwał na uwzględnienie. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się co prawda, iż dobro wymiaru sprawiedliwości, leżące u podstaw odstąpienia od ustalonej właściwości miejscowej do rozpoznania sprawy, sprowadza się także do eliminowania sytuacji, w których dojść może do znaczącej, sprzecznej z określoną w art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k. dyrektywą sprawnego przeprowadzenia postępowania karnego, przewlekłości. Jednakże, istnienie tej przesłanki jako podstawy skorzystania z instytucji opisanej w art. 37 k.p.k. ma miejsce wtedy, gdy w istocie nie jest wprost możliwe skuteczne przeprowadzenie rozprawy w sądzie miejscowo właściwym. Trzeba również zaakcentować, że nie leży w kompetencji, ani w możliwościach Sądu Najwyższego ocena obciążenia poszczególnych sądów na terenie kraju i wynikającej stąd przewlekłości postępowań. Uprawnienia te zostały przekazane sądom apelacyjnym, które w obszarze swej właściwości dysponują bieżącymi w tym zakresie danymi i wobec tego zdolne są do podejmowania prawidłowych decyzji na podstawie art. 11a ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2007 r., Nr 247, poz. 1823). Wypada także podkreślić, że do zadań Sądu Najwyższego nie należy weryfikowanie prawidłowości rozstrzygnięć sądowych podejmowanych na podstawie art. 36 k.p.k., a tym bardziej ich korygowanie przy wykorzystaniu instytucji opisanej w art. 37 k.p.k. Jakkolwiek wnioskujący Sąd zadeklarował, że nie wiąże takiego oczekiwania w związku ze swym wystąpieniem, to treść rozważanego postanowienia w znacznej mierze deklaracji tej przeczy.

Podsumowując Sąd Najwyższy stwierdza, iż nie negując trudnej sytuacji kadrowej w Wydziale Karnym wnioskującego Sądu, brak podstaw do przekazania niniejszej sprawy Sądowi Rejonowemu w Z. w trybie art. 37 k.p.k.

[ms]

